

πράγματα, στενοχωρούντα τὰς κινήσεις του, ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ σχοινίου. Χάρις δὲ εἰς τὴν ῥώμην αὐτοῦ καὶ τὴν γυμναστικὴν του ἐπιτηδειότητα, ἐφαίνετο ὅτι μετὰ ἐν λεπτόν ἤθελε φθάσει εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐξηκολούθει ἐνθαρρύνων αὐτὸν διὰ τῆς φωνῆς.

Ὁ Γριβὲ ἐν τοσοῦτῳ εἶχε κατορθώσει ν' ἀνεύρη τὴν θύραν καὶ ὤρμησεν εἰς τὸν κῆπον, ὃν ἐφώτιζεν ἡ σελήνη. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ σιωπηλῶς εἰς τὸ δένδρον, ὅπου ἦτο δεδεμένος τὸ σχοινίον, ἵνα καταλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ τοὺς κακοποιούς, ἐφώνησε μακρόθεν :

— Κακοῦργοι ! λησταί ! Τί κάμνετε αὐτοῦ !
Αὐτὸ εἶνε δολοφονία !

Τῶν ἀκαίρων δὲ τούτων ὕβρεων ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ δοστάτης, φθὰς ὑπὸ τὸ δένδρον οὐδένα εἶδε, ἤκουσε δὲ μόνον βήματα δρομαῖα φεύγοντα πρὸς τὴν ζυγιοφυτεῖαν.

Ὁ Γριβὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἐφθασεν ἐγκαίρως, ἵνα προλάβῃ τὴν καταστροφὴν· ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ τραπῇ εἰς καταδιώξιν τοῦ φυγάδος, πάταγος αἰφνιδίως ἐπέπλησεν αὐτὸν φρίκης. Τὸ σχοινίον, ὅπερ εἶχεν ἤδη κοπῆ κατὰ τὸ πλεῖστον ὅτ' ἐπεφάνῃ ὁ δοστάτης, ἐρράγη αἰφνης, καὶ παρασυρόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Νοέλ ἀνελήφθη συρίζον εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ κόμβοι του ἤκούοντο προστριβόμενοι ἐπὶ τῶν πυρिकाύστων λίθων, ὅστινες ἐτίμβοντο εἰς θρύμματα, συγχρόνως δὲ κραυγαὶ ἤκούσθησαν ἐνδοθεν τῶν ἐρείπιων.

Ὁ Γριβὲ, ὡς φαντάζεται τις, δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ καταδιώξῃ τὸν ὑποτιθέμενον ἐργάτην τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, κ' ἔδραμεν εἰς βόθηϊαν τῶν φίλων του· ἀλλ' ἤδη ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο πλέον τοσοῦτον τρομερὸς ὅσον τὸν ὑπέθετε, κατ' ἐκείνην τοῦλάχιστον τὴν στιγμήν.

Ἐνθυμείται ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ τοῖχος εἶχε ῥαγῆ πολλαχοῦ ὑπὸ τῆς βίας τοῦ πυρός. Ἐνῶ δὲ τὸ σχοινίον κοπὲν ἀπεσύρετο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἐνεπλάκη ταχέως εἰς τινὰ τῶν ῥωγμῶν ἐκείνων, κ' ἐφθειρεν αὐτὴν ὡς πρῶτον διὰ τῶν κόμβων του. Οὕτω κατ' ἀρχὰς μὲν κατέστη πως βραδυτέρα ἡ κίνησις, εἶτα δὲ κόμβος χονδρότερος τῶν ἄλλων ἀνέκοψεν αὐτὴν ἐντελῶς. Ἄλλ' οὐχ ἦττον ὁ Νοέλ εὐρίσκετο ἔτι αἰωρούμενος εἰς ὕψος τριάκοντα ποδῶν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος, καὶ ὁ ἐλάχιστος κλονισμὸς ἠδύνατο νὰ παρασύρῃ τὸν σωτήριον κόμβον.

Ὁ Γριβὲ δὲν εἶχεν ἀκριβῆ συνείδησιν τοῦ ἀκροσφαλοῦς τῶν πραγμάτων. Ἐβλεπε μόνον ὅτι ὁ φανὸς εἶχε μείνει ἀκίνητος καὶ τὸ σχοινίον δὲν κατέβαινε πλέον, ἀνησυχεῖ ὅμως πάντοτε, κ' ἐφώνησε.

— Τί νὰ κάμωμεν τώρα ;

— Τὴν προσευχὴ μας γιὰ τὸν καλὸ φίλο μας, τὸν κ. Νοέλ, ἐψιθύρισε πενθίμως ὁ Ἰωάννης. Μόνον ὁ θεὸς ἔμπορεῖ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ...

Πρόσεχε, κύριε Νοέλ, προσέθηκε μεγαλοφώνως. θαρῶ πῶς ὁ κόμπος ἄρχισε νὰ φεύγῃ.

— Δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ βασταχθῶ, ἀπῆντησεν ὁ νέος διὰ φωνῆς σθεννυμένης. Τὰ χέρια μου εἶνε κατασχισμένα.

— Κράτει ἀκόμη ὀλίγο... πᾶμε νὰ φέρωμε σάλα.

— Ἀδύνατον ! δὲν ἔχω δύναμιν !

— Καταίβα λοιπόν,.. σιγά... σιγά...

— Ὁ θεὸς βοηθός ! ἐψιθύρισε ὁ Νοέλ.

Καὶ ὠλίσθησε πάλιν πρὸς τὰ κάτω.

Ἄλλ' ὁ ἀσπαλακοθήρας εἶχε δικαίον φοβούμενος τὴν ἀπόπειραν ταύτην, καὶ ἡ ἐπελθοῦσα καταστροφή ὑπῆρξε φοβερά.

Τὸ σχοινίον ἐνέδωκεν αἰφνης διὰ μιᾶς καὶ ἀπεσύρθη βιαίως, παρασύρον ἐν μέρος τοῦ τοίχου. Διὰ τοῦ ἀνοιχθέντος χάσματος εἰσῆλθε τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀλλὰ συνεσκοτίσθη πάραυτα ὑπὸ νέφους πυκνοῦ κονιοροῦ. ἤκουσθη συγχρόνως πάταγος ὑπόκωφος, γόοι ἀνεμίχθησαν μετ' αὐτοῦ, καὶ σωρὸς λίθων, ξύλων καὶ κονιαμάτων κατεκρημνίσθη ἐπὶ τῆς θέσεως, ὅπου εὐρίσκοντο ὁ Νοέλ καὶ ὁ Ἰωάννης. Καὶ ὁ δοστάτης αὐτὸς παρεσύρθη ὑπὸ τῆς καταπτώσεως καὶ ἀνατραπεῖς ἐρρίφθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων. Ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς ἐξηκολούθησεν ὁ τοῖχος κρημνίζομενος, κ' ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλεν ὀλόκληρος νὰ καταπέσῃ. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἔπαυσε ὁ πάταγος, τὸ νέφος διελύθη, κ' ἐκτὸς εὐρέος ρήγματος ἀνοιγέντος ὑπὸ τὸν φεγγίτην, ἡ θεὰ τοῦ τοίχου ἔμεινε οἷα καὶ πρότερον.

Ὁ Γριβὲ, καίτοι πλήρης μωλώπων, οὐδεμίαν εἶχε σπουδαίαν πληγὴν. Συνελθὼν μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς πτώσεως ζάλης, ἀνηγέρθη ἐν μέσῳ τοῦ σκότους κ' ἐφώνησεν ἐναγωνίως :

— Κύριε Νοέλ ! Γιάννη ! φίλοι μου ! δι' ὄνομα θεοῦ,.. ποῦ εἶσθε ;

Οἰμωγῇ ἀσθενῆς ὡς ἐπιθανάτιος ῥόγχος ἠκούσθη.

— Ποῦ εἶσθε ; ποῦ ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ δοστάτης, προσπαθῶν ν' ἀναρριχηθῇ τὸν σωρὸν τῶν συντριμμάτων.

Ἄλλὰ τὴν φοράν αὐτὴν οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν, σιγῇ δὲ νεκρικῇ ἐπεκράτησε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ πυρिकाύστου οἰκοδομήματος.

(Ἔπεται συνέχεια).

Τὰ σφάλματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν κακὴν πορείαν τῶν ὥρολογίων, ἧτις μόνον ἐν ἄτομον παραβλάπτει. Τὰ σφάλματα ὅμως τῶν ἐπισήμων πρὸς τὰ λάθη τῶν μεγάλων ὥρολογίων, ἄτινα ἀποπλανῶσι πολ-
λους.